

Αριθμός Απόφασης
4185.. /2021
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Φαΐδρα Καραγιάννη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία δόρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Παναγιώτα Αθανασοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ, δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 12-10-2021, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΟΥΣΑΣ: , κατοίκου (οδός αρ.), η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου Δικηγόρου Βίκτωρα Τσιαφούτη (Α.Μ.Δ.Σ.Α.: 31580).

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιοίας με την επωνυμία « », που εδρεύει στη (οδός αρ.) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας Δικηγόρου Σταματίας Κλάγκου (Α.Μ.Δ.Σ.Αιγίου.: 141).

Η ανακόπτουσα άσκησε την από 2-4-2019 (Γ.Α.Κ. 30455/2019, Ε.Α.Κ. 1637/2019) ανακοπή της, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού, στις 2-4-2019, προσδιορίστηκε για να συζητηθεί στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εκφωνήθηκε στη σειρά της, από το πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Για άσκηση ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής νομιμοποιείται κατά ρητή διάταξη του νόμου, ο καθ' ου αυτή οφειλέτης (βλ. άρθρα 630 περ. ζ και 632 παρ. 1) ως υποκείμενο της (επιδικής) έννομης σχέσεως. Υποστηρίζεται (βλ. ΠΠΑΘ 1040/2012 Τ.Ν.Π. Νόμος), ότι το αυτό δικαίωμα πρέπει να αναγνωρίζεται και σε όλους εκείνους, κατά των οποίων η διαταγή πληρωμής μπορεί να εκτελεσθεί αναγκαστικώς, δεδομένου, ότι τα πρόσωπα αυτά ταυτίζονται από την άποψη αυτή, με τον αναφερόμενο στην διαταγή πληρωμής οφειλέτη, ή αλλιώς επέχουν κατά την αναγκαστική εκτέλεση, θέση οφειλέτη (όπως π.χ. ο ομόρρυθμος εταίρος επί διαταγής πληρωμής που έχει εκδοθεί κατά της εταιρίας). Η άποψη αυτή είναι ενδεχομένως πρακτικώς επιθυμητή, δυσκόλως όμως ευρίσκει έρεισμα νομαθετικό ή θεωρητικό. Πράγματι, το λεγόμενο ότι ταυτίζονται τα τρίτα αυτά πρόσωπα με τον οφειλέτη δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Η ταυτότητα των προσώπων δεν μπορεί να θεμελιωθεί στη διαπίστωση, ότι η διαταγή πληρωμής εκτελείται και κατ' αυτών. Γιατί η συνέπεια αυτή της διαταγής πληρωμής (η οποία είναι η εκτελεστότητα) αναγνωρίζεται και έναντι τρίτων (πέραν δηλ. του καθ' ου η διαταγή πληρωμής οφειλέτη) από πτοικίλους λόγους δικαιοπολιτικής και όχι λόγω της ταυτότητας της θέσεως των προσώπων αυτών με αυτή του οφειλέτη. Η ταυτότητα των προσώπων είναι ζήτημα το οποίο προηγείται (λογικώς και νομικώς) του θέματος των υποκειμενικών ορίων της εκτελεστότητας της διαταγής πληρωμής και δε συνάγεται από την έκταση αυτών. Το αντίθετο θα οδηγούσε στην γενικότερη σκέψη, ότι για έγερση αγωγής νομιμοποιούνται πάντοτε και τα πρόσωπα, τα οποία καταλαμβάνονται από το δεδικασμένο και την εκτελεστότητα της αποφάσεως που θα εκδοθεί. Άλλα η υιοθέτηση αυτής της θέσεως θα οδηγούσε σε ανατροπή

των κανόνων που διέπουν τη νομιμοποίηση των διαδίκων. Ούτε μπορεί να λεχθεί ότι ναι μεν δεν υφίσταται ταυτότητα προσώπων (με την ανωτέρω έννοια) από τη δυνατότητα της και κατά των προσώπων αυτών εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής, αλλά η «δυνατότητα» αυτή δημιουργεί σε αυτούς έννομο συμφέρον για άσκηση ανακοπής. Γιατί έτσι μεταβάλλεται το ζήτημα της νομιμοποιήσεως σε ζήτημα έννομου συμφέροντος, το οποίο δεν είναι ορθό, αφού το έννομο συμφέρον ασκεί νομιμοποιητική λειτουργία μόνο κατ' εξαίρεση και στις αναφερόμενες στον νόμο ρητές περιπτώσεις. Τέτοια όμως περίπτωση δε συντρέχει στην περίπτωση αυτή. Ο τρίτος καθ' ου μπορεί να εκτελεσθεί η διαταγή πληρωμής δε νομιμοποιείται μεν κατά τα ανωτέρω, για άσκηση κατ' αυτής ανακοπής σύμφωνα με το άρθρο 632 παρ. 1 ΚΠολΔ, δε στερείται όμως, προστασίας κατά της κατ' αυτού εκτελούμενης διαταγής πληρωμής. Έτσι, όπως ο καθ' ου η εκτέλεση, μπορεί αυτός να προβάλει και κατ' αυτής τις αντιρρήσεις του με την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Οι αντιρρήσεις δε αυτές είναι δυνατό να αναφέρονται και σε λόγους, οι οποίοι αντικειμενικώς αποτελούν και λόγους ανακοπής κατ' άρθρο 632 ΚΠολΔ (βλ. Σινανιώτης Λ., Ειδικές Διαδικασίες, 3^η εκδ. σελ. 181 επ., ΕιρΡοδ 271/2007, ΕιρΡοδ 42/1997 Τ.Ν.Π. Νόμος). Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση ανακοπή, η ανακόπτουσα ζητεί, για τους λόγους που ειδικότερα εκθέτει σε αυτήν, να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 31531/2014 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που εκδόθηκε σε βάρος των

και

, δυνάμει της οποίας, οι τελευταίοι υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην καθ' ης η ανακοπή, ως οφειλέτες από σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου, το ποσό των 92.857,06 ευρώ, πλέον νόμιμων τόκων και εξόδων και επιπρόσθετα, να ακυρωθεί η από 14-3-2019 επιταγή προς εκτέλεση που έχει τεθεί κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της προαναφερόμενης διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού, που κοινοποιήθηκε σε αυτήν με την ιδιότητά της ως τρίτης κυρίας του ενυπόθηκου ακινήτου. Η υπό κρίση ανακοπή εισάγεται παραδεκτώς στο Δικαστήριο αυτό, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 932 παρ. 1, 933 παρ. 1 & 3, 584 του ΚΠολΔ), πλην όμως, η ανακόπτουσα δε νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση της υπό κρίση ανακοπής, κατά το μέρος της που στρέφεται κατά της διαταγής πληρωμής. Και τούτο διότι σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής δεν έχει εκδοθεί κατ' αυτής. Ως εκ τούτου, η κρινόμενη ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης της ανακόπτουσας και να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Περαιτέρω, η υπό κρίση ανακοπή, κατά το μέρος της που στρέφεται κατά της από 14-3-2019 επιταγής προς πληρωμή, πρόκειται για εκδικαζόμενη κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 επ. ΚΠολΔ) ανακοπή των διατάξεων του άρθρου 933 ΚΠολΔ (καθ' άρθρο 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), που εφαρμόζονται εν προκειμένω, όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τις διατάξεις του ν. 4335/2015 (άρθρο 9 παρ. 2 και 3 του άρθρου πρώτου ν. 4335/2015), δεδομένου ότι η εκτελεστική διαδικασία άρχισε στις 18-3-2019 με την επίδοση στην ανακόπτουσα επικυρωμένου αντιγράφου εκ του πρώτου απογράφου εκτελεστού της με αριθμ. 31531/2014 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού (βλ. την με αριθμό 4487^ε/2019 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Πειραιά, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Νικολάου Χρόνη), ήτοι μετά την 1η-1-2016. Η υπό κρίση ανακοπή, κατά το μέρος της που στρέφεται κατά της επιταγής προς πληρωμή, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα από την ανακόπτουσα διότι κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 2-4-2019 και επιδόθηκε στην καθ' ης αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθμ. 77^ε/2019 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Κωνσταντίνου Κοττικιά), ήτοι προ της έναρξης των καθ' άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' και β' ΚΠολΔ προθεσμιών. Ως εκ τούτου, η ανακοπή κατά της επισπεύδομενης σε βάρος της ανακόπτουσας εκτελεστικής διαδικασίας, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

Από τις διατάξεις των άρθρων 1274, 1276, 1277 ΑΚ και 1007 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η προσημείωση είναι εγγραφή υποθήκης υπό αναβλητική αίρεση, δηλαδή υπό την αίρεση της τελεσίδικης επιδίκασης της απαίτησης και ότι η πλήρωση της αίρεσης δεν εμποδίζεται από το ότι το ακίνητο στο οποίο έχει εγγραφεί η προσημείωση, περιήλθε στην κυριότητα άλλου. Η προσημείωση ασφαλίζει ορισμένη απαίτηση και ειδικώς, εκείνη που αναγράφεται και περιγράφεται στη δικαστική απόφαση που χορηγεί την άδεια για την εγγραφή προσημείωσης. Μετά την τελεσίδικη επιδίκαση της απαίτησης που ασφαλίζεται με την προσημείωση, η τελευταία τρέπεται σε υποθήκη και ανατρέχει στο χρόνο εγγραφής της προσημείωσης και θεωρείται σαν να έχει έκτοτε εγγραφεί. Η τροπή της προσημείωσης σε υποθήκη προϋποθέτει ότι υπάρχει ταυτότητα μεταξύ της απαίτησης που έχει ασφαλιστεί με την προσημείωση και

(X) J

εκείνης που επιδικάζεται τελεσίδικα, με δικαστική απόφαση ή με διαταγή πληρωμής που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου. Επίσης, επί αναγγελίας προς κατάταξη σε πίνακα κατάταξης, απαιτείται η απαίτηση που αναγγέλλεται να ταυτίζεται με την απαίτηση που εξοπλίζεται με το προνόμιο της προσημείωσης ή της υποθήκης, διαφορετικά, ο αναγγέλων δανειστής έχει χαρακτήρα εγχειρογράφου και όχι εμπραγμάτως ασφαλισμένου (προνομιούχου) πιστωτή. Εξάλλου, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1257, 1258, 1265, 1268, 1291, 1292, 1295, 1297 ΑΚ, 977 παρ. 2, 993 παρ. 1 εδ. β. και 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι το δικαίωμα υποθήκης παρέχει στον ενυπόθηκο δανειστή, παράλληλα με την ενοχική αγωγή κατά του προσωπικού οφειλέτη του και εμπράγματη αγωγή στην οποία υπόκειται και ο τρίτος κύριος που παραχώρησε την υποθήκη καθώς και κάθε τρίτος που απέκτησε κυριότητα μετά την εγγραφή της υποθήκης ή που νέμεται με νόμιμο τίτλο το ενυπόθηκο ακίνητο. Η εμπράγματη αυτή υποθηκική αγωγή, δηλαδή η αξιωση για αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος του ενυπόθηκου ακινήτου μπορεί να ασκηθεί όχι μόνον από τον ενυπόθηκο δανειστή, αλλά και από τον προσημειούχο, αφού η προσημείωση υποθήκης δεν είναι τίποτε άλλο παρά υποθήκη υπό αναβλητική αίρεση. Η δυνατότητα αυτή της έγερσης της ως άνω εμπράγματης αγωγής και από τον προσημειούχο, ο οποίος έχει τίτλο εκτελεστό για την αξιωση υπέρ της οποίας εγγράφηκε προσημείωση υποθήκης, παρέχεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 993 παρ. 1 εδ. β του ΚΠολΔ και 41 του ΕισΝομΚΠολΔ. Επομένως, ο προσημειούχος δανειστής μπορεί, κατ' εφαρμογή των δύνα διατάξεων, να ασκήσει την εμπράγματη αγωγή και κατά του τρίτου κυρίου ή κατά εκείνου που νέμεται με νόμιμο τίτλο το προσημειωμένο ακίνητο και ο οποίος έτσι, ευθύνεται εμπράγματα, εφόσον βέβαια έχει, ως προαναφέρθηκε, τίτλο εκτελεστό. Συνεπώς, εξομοιούται πλήρως, ο ενυπόθηκος με τον προσημειούχο δανειστή, με μόνη την διαφορά ως προς τον τρόπο οριστικής ή τυχαίας κατάταξης κατ' άρθρο 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 14/2006, ΑΠ 1134/2012 Τ.Ν.Π. Νόμος). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 992 παρ. 1 ΚΠολΔ, εκτός από την κυριότητα, κατάσχονται και τα υπόλοιπα εμπράγματα δικαιώματα που έχει ο οφειλέτης σε ακίνητα που ανήκουν κατά κυριότητα σε τρίτο. Η ευρεία αυτή ρύθμιση επιβάλλει τη διερεύνηση του ζητήματος ποια εμπράγματα δικαιώματα μπορούν από τη φύση τους, να καταστούν αντικείμενο αυτοτελούς κατασχέσεως. Για την επικαρπία, ως αντικείμενο της κατάσχεσης, πρέπει να λεχθούν τα εξής: Καταρχήν, σύμφωνα με το άρθρο 1166 εδ. α ΑΚ, η επικαρπία, αν δεν ορίστηκε διαφορετικά, είναι αμεταβίβαστη. Μπορεί όμως, ο δικαιούχος να μεταβιβάσει σε άλλον την ασκησή της (άρθρο 1166 εδ. β ΑΚ). Εξάλλου, σύμφωνα με άλλη διάταξη (1259 ΑΚ), η επικαρπία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο υποθήκης, για όσο χρόνο διαρκεί αυτή άρα και αναγκαστικής εκποιήσεως υπέρ του ενυπόθηκου δανειστή. Από την τελευταία διάταξη προκύπτει ότι πρέπει να αναγνωριστεί δικαίωμα κατασχέσεως του εμπράγματου δικαιώματος της επικαρπίας ακινήτου όχι μόνο στους ενυπόθηκους δανειστές, αλλά σε όλους τους δανειστές του επικαρπωτή. Δυσχέρειες, βέβαια, εμφανίζει η συνένωση της επικαρπίας με την ψιλή κυριότητα, καθ' οιονδήποτε τρόπο, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης. Εάν προ της διενέργειας του πλειστηριασμού της κατασχεθείσης επικαρπίας, αυτή αποσβεθεί δια του θανάτου του επικαρπωτή, η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης καθίσταται χωρίς αντικείμενο. Συνεπώς, ο ψιλός κύριος που απέκτησε πλέον την πλήρη κυριότητα, μπορεί να εναντιωθεί και επιτύχει την ακύρωση και διαγραφή αυτής, δεδομένου ότι αυτός δεν αποκτά βάσει διαδοχής ή άλλως πως, το δικαίωμα επικαρπίας, αλλά οι εξουσίες και χρησιμότητες του πράγματος έλκονται και ενούνται υπό της κυριότητος, η οποία βάσει της ελαστικότητας ανακτά αυτομάτως, την φυσική αυτής τελειότητα. Σύμφωνα με το άρθρο 1318 αρ. 1 ΑΚ «Απόσβεση της υποθήκης επέρχεται επίσης: 1. Με την ολοσχερή εξαφάνιση του ενυπόθηκου κτήματος ... ». Δυνάμει του άρθρου 1323 ΑΚ «Απόσβεση της προσημείωσης επέρχεται από τους λόγους που ισχύουν και για την υποθήκη ... ». Ως εξαφάνιση του ενυπόθηκου κτήματος, νοείται τόσο η υλική, όσο και η νομική εξαφάνισή του, η νομική δε εξαφάνιση του ενυπόθηκου κτήματος επέρχεται στην περίπτωση συνδρομής νομικών αιτιών, τα οποία συντείνουν στην απώλεια των εμπράγματων δικαιωμάτων επί του ακινήτου, στα οποία συγκαταλέγεται και η απόσβεση της επικαρπίας επί της οποίας έχει συσταθεί υποθήκη (ΑΠ 280/2011, ΕφΚερκ 64/2001, ΕιρΗρακλ 1525/2018 Τ.Ν.Π. Νόμος). Στην προκειμένη περίπτωση, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη από 14-3-2019 επιταγή προς πληρωμή εσφαλμένα απευθύνθηκε σε αυτήν, ως τρίτη κυρία κατά την έννοια των άρθρων 1291 ΑΚ και 993 παρ. 1 εδ. β ΚΠολΔ για το λόγο ότι το εμπράγματο δικαιώματα της επικαρπίας των γονέων της, επί του οποίου συστάθηκε προσημείωση υποθήκης προς εξασφάλιση απαίτησης της καθ' ης κατά αυτών, έχει, μετά το θάνατό τους, αποσβεθεί και επομένως, έχει αποσβεστεί και η προσημείωση υποθήκης επ' αυτού και συνεπώς η ίδια, άλλοτε ψιλή κυρία του ακινήτου, που απέκτησε με τον τρόπο αυτόν, το επίμαχο ακίνητο κατά πλήρη κυριότητα, δε νομιμοποιείται

ως υποκείμενο της εκτελεστικής διαδικασίας που επισπεύδει η καθ' ης η ανακοπή σε βάρος της, με την ιδιότητά της που προαναφέρθηκε. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι νόμιμος, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα και πρέπει να ερευνηθεί και κατ' ουσίαν.

Από τα έγγραφα που προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η ανακόπτουσα κατέστη ψιλή κυρία διαμερίσματος – διώροφης κατοικίας, συνολικής επιφάνειας τ.μ., που έχει ανεγερθεί σε οικόπεδο συνολικής επιφάνειας τ.μ., κείμενο στις , στην κτηματική περιφέρεια του ομώνυμου Δήμου. στη θέση « », κατόπιν γονικής παροχής του πατέρα της του , ο οποίος παρακράτησε την επικαρπία αυτού εφόρου ζωής του ίδιου και της συζύγου του , το γένος . δυνάμει του υπ' αριθμ.

συμβολαιου του Συμβολαιογράφου σε συνδυασμό με την υπ' αριθμ.

πράξη σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας και κανονισμού πολυκατοικίας του συμβολαιογράφου των παραπάνω συμβολαιών μεταγραφέντων στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου του πρώτου στον τόμο και αριθμό

ως γονική παροχή και στον ίδιο τόμο και αριθμό ως παρακράτηση κυριότητας και του δεύτερου στον τόμο και αριθμό . Δυνάμει της 66872Σ/2006 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ενεγράφη στις 1-11-2006, υπέρ της καθ' ης και κατά του οφειλέτη της | του , επί της εφόρου ζωής επικαρπίας του επί του ανωτέρω ακινήτου, προσημείωση υποθήκης Α τάξης, ποσού 120.000,00 ευρώ, στα βιβλία υποθηκών του Υποθηκοφυλακείου στον τόμο και φύλλο , προς εξασφάλιση τοκοφόρας απαίτησής της, απορρέουσας από την υπ' αριθμ. 4177161284/26-10-2006 σύμβαση τοκοχεωλυτικού δανείου δυνάμει της οποίας η καθ' ης χορήγησε στον

του στεγαστικό δάνειο ύψους 100.000,00 ευρώ, στην οποία συμβλήθηκε ως εγγυήτρια, η ως άνω σύζυγός του. Η καθ' ης πέτυχε να εκδώσει την υπ' αριθμ. 31531/12-11-2014 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών σε βάρος των και , δυνάμει της οποίας, οι τελευταίοι υποχρεώθηκαν να καταβάλουν εις ολόκληρον στην καθ' ης, ως οφειλέτες από την επίμαχη σύμβαση τοκοχεωλυτικού δανείου, το ποσό των 92.857,06 ευρώ, πλέον νόμιμων τόκων και εξόδων. Την 17η-12-2014 απεβίωσε η μητέρα της ανακόπτουσας, ενώ στις 23-7-2016, απεβίωσε και ο πατέρας της. Η ανακόπτουσα αποποιήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα την κληρονομία των γονέων της δυνάμει των υπ' αριθμ. 61/16-4-2015 & 243/6-10-2016 εκθέσεων που συντάχθηκαν από τον Γραμματέα του Ειρηνοδικείου . Η καθ' ης με την ανακοπήμενη επιταγή, ισχυριζόμενη ότι λόγω θανάτου των επικαρπωτών και αφότου η ίδια η Τράπεζα κατέστη προσημειούχος δανειστρια, η ανακόπτουσα απέκτησε την πλήρη κυριότητα του εν λόγω ακινήτου σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1167 εδ. α ΑΚ που ορίζει ότι η επικαρπία με το θάνατο του επικαρπωτή επιστρέφει αυτομάτως στην κυριότητα από την οποία είχε αποσπαστεί, δηλ. ενώνεται με την ψιλή κυριότητα σε πλήρη κυριότητα, επέταξε την τελευταία να εκδηλώσει την προτίμησή της για εκούσια εξόφληση της ενυπόθηκης απαίτησής της, που επιδικάσθηκε νομίμως σε βάρος των γονέων της που απεβίωσαν με την προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής, στην έκταση που αυτή ασφαλίζεται με την προσημείωση υποθήκης και μέχρι της αξίας του ενυπόθηκου ακινήτου, άλλως να ανεχθεί την επί του ενυπόθηκου ακινήτου επιβολή αναγκαστικής κατάσχεσης και πλειστηριασμού,

προκειμένου να ικανοποιηθεί η απαίτηση της Τράπεζας από το πλειστηρίασμα που θα επιτευχθεί κατά την έκταση που ασφαλίζεται με την προσημείωση υποθήκης με την προσθήκη και των κατά το άρθρο 1289 ΑΚ προβλεπόμενων τόκων και λοιπών εξόδων της εκτέλεσης. Ο ισχυρισμός αυτός της καθ' ης είναι μη νόμιμος. Τούτο διότι με το θάνατο των γονέων της ανακόπτουσας, το ανήκον σ' αυτούς εμπράγματο δικαίωμα της επικαρπίας, εν όψει του ότι με τη συστατική πράξη δεν είχε οριστεί το μεταβιβαστό αυτής, αποσβέστηκε και επέστρεψε αυτοδίκαια, στην ψιλή κυριότητα της ανακόπτουσας, από την οποία είχε αποσπαστεί, και ενώθηκε μ' αυτή σε πλήρη κυριότητα. Παράλληλα άμως, με την απόσβεση της επικαρπίας, αποσβέστηκε κατ' άρθρο 1318 αρ. 1 ΑΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 1323 ΑΚ και η προσημείωση υποθήκης με την οποία είχε επιβαρυνθεί το δικαίωμα επικαρπίας των γονέων της ανακόπτουσας. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, εφόσον έχει αποσβεστεί η προσημείωση υποθήκης επί της επικαρπίας των γονέων της ανακόπτουσας, η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσεως καθίσταται χωρίς αντικείμενο και πρέπει, σύμφωνα και με τα προαναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η ένδικη ανακοπή να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη και να ακυρωθεί η από 14-3-2019 επιταγή προς εκτέλεση που έχει τεθεί κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της προαναφερόμενης διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού, παρελκομένης της έρευνας των λοιπών προτεινόμενων λόγων

ανακοπής. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους, κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή καθ' ο μέρος της στρέφεται κατά της υπ' αριθμ. 31531/2014 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 31531/2014 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή καθ' ο μέρος της στρέφεται κατά της από 14-3-2019 επιταγής προς εκτέλεση που έχει τεθεί κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της προαναφερόμενης διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από 14-3-2019 επιταγή προς εκτέλεση που έχει τεθεί κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της προαναφερόμενης διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, στις ...^{14.3.2021}

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

